

И така, опълченците отъ 3 а и 4-а дружина, които бѣха стигнали тукъ, като се освѣжиха съ вода, продължиха пѣтя си по бодро.

На да ли бѣхми изминали една верста, когато подпоручикъ Поликарповъ дойде при мене на конь и ми каза, че дружинния командиръ ме викалъ. При това, той ми показа на Подполковникъ Калитина, който вървеше на конь, стотина крачки отъ страни на пѣтя.

Азъ се приближихъ до него и взехъ подъ козирогъ.

— Какъ сте си позволили да оскърбите вашия ротенъ командиръ? ми каза той блѣденъ и съ развълнуванъ гласъ. Вий не знаете ли, че въ военно врѣме за подобни престѣпления виновните офицери се разжаловатъ въ рѣдови?!

Тия думи Подполковникъ Калитинъ произнесе съ раздразнение и яростъ. Очитъ му блѣзюкаха, като искри, а мускулитъ на блѣдното му лице бѣха се сгърчили.

— Ако съмъ виноватъ, казахъ азъ Подп. Калитину, за това има сѣдъ. Нека се изслѣдва и, ако се окажа виновенъ, дайте ме подъ сѣдъ.

Такъвъ отговоръ, по видимому, дружинния командиръ не очакваше отъ мене; той ме изглѣда и, слѣдъ една продължителна пауза ми заповѣда да му раскажа за случката. А когато азъ му расправихъ подробно за случката, безъ да измѣня нѣщо нито на йота, Калитинъ ми каза:

— Въ всѣкий случай, вий трѣбваше да премълчите и подиръ да се жалвате.

— Господинъ подполковникъ, вий сами виждате, че азъ, като Българинъ, на всѣка крачка и отъ всѣкиго търпя оскърбления, и че не веднѣжъ съмъ ви се жалвалъ.

— Добрѣ, добрѣ, ме прѣкъсна той, идете на мѣстото си, при това съвѣтвамъ ви да бѣдете по сдържани.

— Хмъ, да бѣдѣ сдържанъ, помислихъ си азъ. Този съвѣтъ по скоро трѣбваше да се даде на Живарева и нему подобни, а не на мене.